

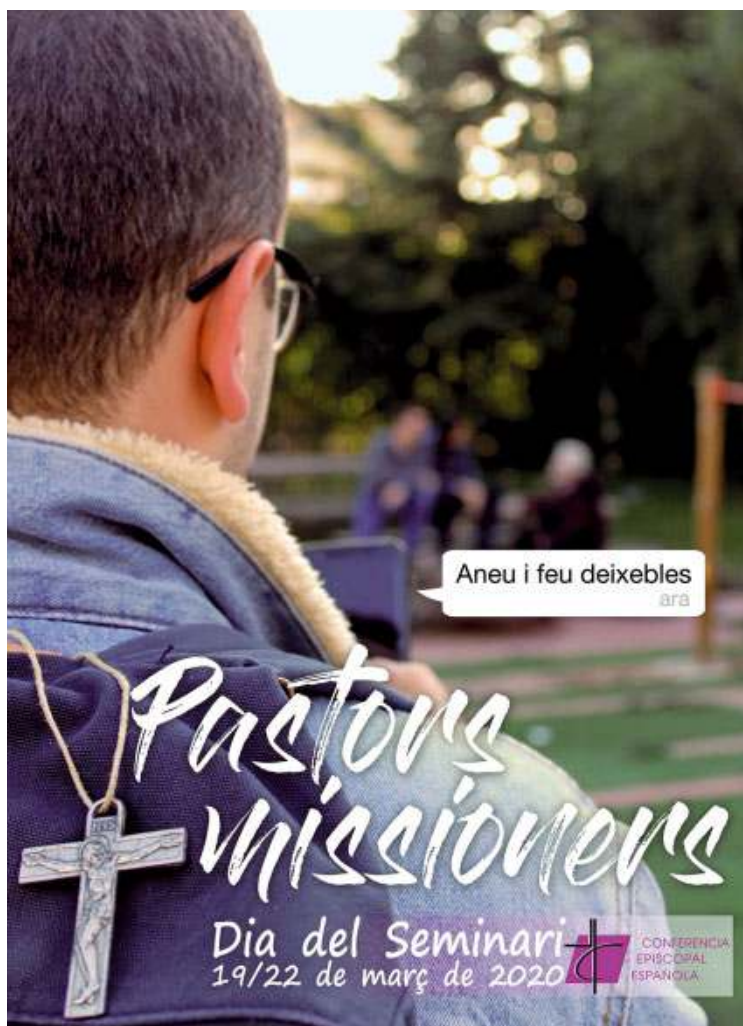
PARAULES DE VIDA

Dia del Seminari

Aquest diumenge, que precedeix a la Solemnitat de San Josep, celebrem en la nostra diòcesi el Dia del Seminari, una jornada que hauria de suscitar en tots els cristians estima pel sacerdot i valoració de les vocacions sacerdotals. Mentre que en altres èpoques el ministeri gaudia d'un reconeixement social, avui és una vocació incomprendible per a molts si no és contemplada amb ulls de fe. Com a bisbe, m'agradaria que el Dia del Seminari ens portés a apreciar més la decisió d'aquells joves que volen lliurar la seua vida i la seua persona al Senyor en el sacerdoti.

El lema d'enguany ens recorda que els sacerdots són *Pastors missioners*. Aquestes dues paraules ens situen davant allò fonamental de la crida al ministeri. Forma part de la humilitat de Crist triar col·laboradors perquè cuiden la fe del Poble de Déu i anuncien l'Evangelí als qui no el coneixen.

Com a pastors, els sacerdots alimenten la fe dels creients amb la Paraula i els Sagraments, i cuiden de la comunitat cristiana des de la caritat que els ha de portar a governar-la «no com qui compleix un deure imposat, sinó de bona gana; no buscant d'aprofitar-se'n, sinó generosament, no com qui disposa de la seua hisenda, sinó donant bon exemple a tot el Ramat» (1Pe 5,2-3). La caritat envers el Poble de Déu és la norma suprema en la vida d'un sacerdot, que ha de manifestar-se en tots els moments de l'exercici del seu ministeri, i el signe més clar de què viu autènticament la seua vocació.

Com a missioners, els sacerdots lliuren la vida perquè Crist siga conegut i estimat, anunciant la Paraula de l'Evangelí a tots amb llibertat i caritat; sense pretendre el favor dels homes, sinó cer-

altres joves responguin amb generositat a la seua crida.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

cant únicament el favor de Déu i guiats per la fidelitat al Missatge de salvació. Per això, conscients que la seua vida està inseparablement unida a la seua missió, han d'estar disposats a lliurar, «no tan sols l'Evangelí de Déu, sinó fins i tot la pròpia vida» (1Te 2,8). La predicació de la Paraula no és un acte de publicitat, sinó un testimoniatge de que es viu allò que es creu.

Des d'aquí podem entendre el que està en l'origen de tota vocació sacerdotal: té sentit que un jove responga positivament a la crida a col·laborar amb el Senyor si ha descobert que el tresor més gran és l'amistat amb Ell, i està disposat a deixar-ho tot i fer de la seua vida un camí de seguiment de Crist. Només serà bon pastor i bon missioner aquell que és un bon amic del Senyor. Pot viure en pobresa qui ha descobert que Crist és la seua riquesa; pot entendre el celibat qui estima el Senyor per damunt de tot i estima els homes i dones amb el mateix amor de Crist. Sant Agustí deia a la seua comunitat: «Amb vosaltres soc cristià; per a vosaltres soc bisbe», i era conscient que únicament podia ser bon bisbe si era bon cristià. Un bon pastor ha de ser, abans de res, un bon deixeble.

En aquest Dia del Seminari, demanem al Senyor per la perseverança dels seminaristes de la nostra diòcesi i que

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (I)

La domesticació de la vida és l'objectiu central dels transhumanistes. El seu focus d'atenció està posat, sobretot, en la condició humana, però també s'estén, indirectament, en altres formes de vida, com la vegetal i l'animal.

Mitjançant la tecnologia no solament som ja capaços d'alterar i de modificar la nostra pròpia naturalesa, sinó també la dels éssers que ens envolten, la de les plantes i la dels animals, la dels microorganismes i la dels éssers unicel·lulars. Aquesta voluntat de domesticar la vida mitjançant el poder tecnològic obre una tensió dialèctica de gran profunditat

entre el transhumanisme i els corrents ecologistes.

Cal subratllar aquest xoc ideològic. Des del transhumanisme, com veurem, es qualifica la posició ecologista de bioconservadora, en la mesura en què defensa un respecte, quasi sagrat, de l'ordre natural, dels ecosistemes, de la naturalesa tal com ens ha estat donada, mentre que des del transhumanisme es defensa el legítim dret de l'ésser humà no solament d'alterar-se tecnològicament a si mateix, si així ho desitja, sinó, també, els altres éssers que configuren el món sempre i quan això millori el seu confort i qualitat de vida.

El supòsit del que parteix el transhumanisme és problemàtic i discutible: l'ésser humà, mitjançant l'instrumental tecnològic de què disposa, és capaç de dominar i de sotmetre no solament la seva naturalesa, sinó la naturalesa dels altres éssers i posar-la al servei del progrés radical.

En aquest supòsit, però, hi ha una sèrie de preno-tanda que són discutits tant per biòlegs com per ecòlegs i filòsofs. En parlarem en posteriors comentaris.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Día del Seminario

Este domingo, que precede a la Solemnidad de San José, celebramos en nuestra diócesis el Día del Seminario, una jornada que debería suscitar en todos los cristianos estima por el sacerdocio y valoración de las vocaciones sacerdotales. Mientras que en otras épocas el ministerio gozaba de un reconocimiento social, hoy es una vocación incomprensible para muchos si no es contemplada con ojos de fe. Como obispo, me gustaría que el Día del Seminario nos llevara a apreciar más la decisión de aquellos jóvenes que quieren entregar su vida y su persona al Señor en el sacerdocio.

El lema de este año nos recuerda que los sacerdotes son *Pastores misioneros*. Estas dos palabras nos sitúan ante lo fundamental de la llamada al ministerio. Forma parte de la humildad de Cristo elegir colaboradores para que cuiden la fe del Pueblo de Dios y anuncien el Evangelio a quienes no lo conocen.

Como pastores, los sacerdotes alimentan la fe de los creyentes con la Palabra y los Sacramentos, y cuidan de la comunidad cristiana desde la caridad que les ha de llevar a gobernarla «no a la fuerza, sino de buena gana, no por sordida ganancia, sino con generosidad, no como déspotas, sino convirtiéndose en modelos del Rebaño» (1Pe 5,2-3). La caridad para con el Pueblo de Dios es la norma suprema en la vida de un sacerdote, que debe manifestarse en todos los momentos del ejercicio de su ministerio, y el signo más claro de que vive auténticamente su vocación.

Como misioneros, los sacerdotes entregan su vida para que Cristo sea conocido y amado, anunciando la Palabra del Evangelio a todos con libertad y caridad; sin pretender el favor de los hombres, sino buscando únicamente el favor de Dios y guiados por la fidelidad al Mensaje de salvación. Por ello, conscientes de que su vida está inseparablemente unida a su misión, deben estar dispuestos a entregar, «no sólo el Evangelio de Cristo, sino incluso la propia persona» (1Te 2,8). La predicación de la Palabra no es un acto de publicidad, sino un testimonio de que se vive lo que se cree.

Desde aquí podemos entender lo que está en el origen de toda vocación sacerdotal: tiene sentido que un joven responda positivamente a la llamada a colaborar con el Señor si ha descubierto que el tesoro más grande es la amistad con Él, y está dispuesto a dejarlo todo y hacer de su vida un camino de seguimiento de Cristo. Sólo será buen pastor y buen misionero aquel que es un buen amigo del Señor. Puede vivir en pobreza quien ha descubierto que Cristo es su riqueza; puede entender el celibato quien ama al Señor por encima de todo y ama a los hombres y mujeres con el mismo amor de Cristo. San Agustín decía a su comunidad: «Con vosotros soy cristiano; para vosotros soy obispo», y era consciente de que únicamente podía ser buen obispo si era buen cristiano. Un buen pastor ha de ser, ante todo, un buen discípulo.

En este Día del Seminario, pidamos al Señor por la perseverancia de los seminaristas de nuestra diócesis y que otros jóvenes respondan con generosidad a su llamada.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Trobada de religioses de la diòcesi

El dissabte 1 de febrer ens reunirem al Centre Sant Enric d'Ossó, a Jesús, les religioses de la diòcesi amb Mn. Ramon Labernié, delegat episcopal de la Vida Consagrada. El motiu de la trobada va ser la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el diumenge 2 de febrer, coincidint amb la festa de la Presentació del Senyor al Temple. Aquest any el lema de la jornada ha estat «La vida consagrada amb Maria, esperança d'un món sofrent».

Mn. Ramon va llegir la Carta dominical del Sr. Bisbe i, a continuació, va presentar el «Fòrum de la Vida Religiosa a Catalunya», convocat aquest any per la URC (Unió de Religiosos de Catalunya). La convocatòria coincideix amb esdeveniments d'especial rellevància: la celebració del 25è aniversari del Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya, el 40è aniversari de la constitució de la URC i el 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense. Amb el Fòrum es pretén renovar l'impuls que van representar aquestes iniciatives destacades en la vida religiosa. Després d'un petit diàleg sobre el Fòrum i aspectes pastorals de la diòcesi, un temps d'oració i berenar. La trobada va ser un moment d'informació i fraternitat que ens va esperar a continuar fent camí intercongregacional i diocesà.

M. Cristina Martínez, stj

Sant Blai, patró de la parròquia i del Centre-Nucli Històric de Tortosa

El dia 3 de febrer, la parròquia de Sant Blai celebrarà la festa del seu patró. També és el patró del «Centre-Nucli Històric» de la ciutat de Tortosa, i per aquest motiu l'associació de veïns celebrarà les festes en el seu honor els dies 1, 2 i 3. Sant Blai va ser bisbe de Sebasta d'Armènia (Turquia). Visqué la vida d'eremita i va ser arrestat i empresonat fins al martiri, probablement en les persecucions de principi del segle IV.

L'associació de veïns va programar, com tots els anys, una sèrie d'actes entre els que cal destacar el lliurament del «Premi Sant Blai 2020» a la Sra. Presentació Teruel Carbonell, funcionària de correus i carter de la parròquia; l'obra de teatre a càrrec del cos escènic del Patronat; i el dia de Sant Blai, titular de la parròquia, la Missa vespertina fou presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per Mn. Isaïes Ribba i Mn. Rafel Prades. Van participar de l'Eucaristia

l'associació de veïns i molts fidels que omplen el temple de gom a gom.

A continuació va tenir lloc la tradicional benedicció de les coquetes de Sant Blai i d'altres aliments. Fins al proper any que, si a Déu plau, ens retrobarem per celebrar la festa del nostre patró.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui manté la mirada sobre Jesús aprèn a viure per servir. No espera que comencin els altres, sinó que va a buscar el semblant» (2 de febrer).

@Pontifex: «Hi ha una pobresa que hem d'acceptar, la del nostre ésser, i una pobresa que hem de buscar, la concreta, de les coses d'aquest món, per ser lliures i poder estimar» (6 de febrer).

@Pontifex: «De la soledat no se'n surt tancant-se en nosaltres mateixos, sinó invocant el Senyor, perquè el Senyor escolta el crit de qui està sol» (6 de febrer).

@Pontifex: «L'home més gran nascut de dona —Joan Baptista— i el Fill de Déu van escollir el camí de la humiliació. Aquest és el camí que Déu mostra als cristians per seguir endavant. No es pot ser humil sense humiliacions» (10 de febrer).

Trobada anual de les delegacions de Missions de Catalunya a Tarragona

Es els dies 4 i 5 de febrer ha tingut lloc a Tarragona la reunió de les delegacions de Missions de Catalunya, presidida per Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa i coordinador de Missions en la CET.

Com a punts importants d'aquest curs s'han plantejat: la relació amb els mitjans de comunicació social (creant un equip conjunt responsable en aquest àmbit); la pròxima celebració del Tren Missioner a Montserrat; les campanyes missioneres de les diferents jornades; i la preparació conjunta de la propera Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions i de Vocacions Natives.

Els membres de les delegacions de Missions han pogut visitar l'Arxiu Històric Diocesà de Tarragona, en l'any del seu centenari, aprofundir en la recepció del Concili Vaticà II amb la mirada del Concili Provincial Tarragoní i visualitzar documentació relativa a les missions de Ruanda i Congo.

Delegació diocesana de Missions

Missa en sufragi del Sr. Vicent Benavent, pare del Sr. Bisbe

El dissabte 8 de febrer se celebrà a la Catedral de Tortosa una missa en sufragi pel Sr. Vicent Benavent, pare del Sr. Bisbe. Va presidir-la el Sr. Bisbe i van concelebrar-la els arquebisbes de Tarragona i d'Urgell, els bisbes de Vic i Solsona, el Capítol Catedral i 31 sacerdots de la ciutat i de la diòcesi. També van participar de la celebració regidors/es de l'Ajuntament, membres de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta i de la Cort d'honor i un bon nombre de tortosins i diocesans.

Abans de la benedicció final, el Sr. Bisbe agrà la presència de les persones que havíem participat de la celebració de l'Eucaristia i de les qui li havien fet arribar el seu condol i la pregària de tots.

Després de la solemne benedicció final, ens vam acomiadar de la celebració amb el cant a la Mare de Déu: «Salve Regina». A continuació vam passar els assistents a donar el condol al nostre bisbe.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

► **Dissabte 14**, Jesús, Casa Mare Consolació, recés de Quaresma de Vida Consagrada.

► **Dies 24 i 25**, 24 hores per al Senyor.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Tortosa: Sant Sal-

vador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església.

19. □ Dijous [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria; sant Amanç o Amanç (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

20. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. sama-

ritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Sant Filèmon o Fiemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«Senyor, doneu-me aigua d'aquesta»

Mosaic de la trobada de Crist i la samaritana (2006), de Marko Rupnik. Capella del Centre de trobades dels PP. Reparadors a Capiago (Itàlia)

La imatge de l'assedegat que busca ansiosament l'aigua és molt clara. A la Bíblia és una imatge de la necessitat que tenim de felicitat, de vida, en el fons, de Déu. Trobem a l'evangeli una escena deliciosa: la samaritana no vol reconèixer la set que té de felicitat, de vida plena i per això quan Jesús li diu: *Dona'm aigua*, ella es queda en la superfície: *Vós, jueu em demaneu aigua a mi que soc una samaritana?* Jesús insisteix: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.* Però la dona encara no es vol assabentar: *Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi heu res per treure aigua. ¿D'on la traieu l'aigua viva?* És ara quan Jesús toca el seu problema: *Vés a cridar el teu marit i torna.* I ella confessa: *No en tinc de marit.* Però no vol entrar en la seva vida, i en fuig plantejant temes teològics: *On cal adorar Déu? Però Jesús insisteix: Els qui adoren Déu han de fer-ho en esperit i en veritat.* Ara ja es va centrar en el més important: *Sé que ha de venir el Messies. Quan vingui ens ho explicarà tot.* I arriba la revelació: *El Messies soc jo, que parlo amb tu.* La dona ha descobert en Jesús aquell que pot omplir no la gerra d'aigua sinó la seva pròpia vida. És Déu qui li pot donar l'autèntica aigua de la felicitat. I es converteix en apòstol: *Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. ¿No serà el Messies?*

A la primera lectura trobem un poble assedegat que es queixa amargament de la seva set. I Déu proveeix d'aigua el poble: *Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua i tot el poble podrà beure.* Moisès ho va fer així. Un cop més, només Déu pot apagar la nostra set de vida. I és que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en el nostres cors el seu amor. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Res no pot apagar la nostra set de vida, de felicitat, d'infinit; només Déu amb el seu amor total i gratuït. I plens d'aquest amor ens cal ser apòstols com la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi heu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Un-gít. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorareis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».